

– Vi reste jorden runt på 365 dagar

Papua Nya Guinea

Iguassofallen i Brasilien.

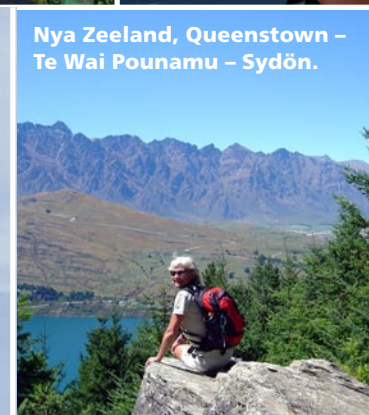
Fiji, Kadavu, Matava Resort.

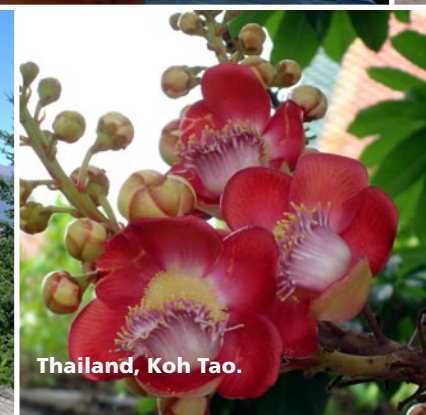
Peru, Machu Picchu.

Golf på Nya Zeeland.

Nya Zeeland, Queenstown – Te Wai Pounamu – Sydön.

Thailand, Koh Tao.

Peru, Titikakasjön.

Chile, Parque Nacional Torres del Paine.

Brasiliansk papegoja.

Fiji, Kadavu, Matava Resort.

Eva och Anders Sundström gjorde vad alla drömmer om. De tog time out från sitt Svenssonliv och gav sig ut på en jorden runt-resa. Hemma igen är inget som förr. Nuet har kommit närmare och behovet att hjälpa andra har växt sig starkt.

Av **Christina Abrahamsson** Foto: **Eva och Anders Sundström**

– Nu vet jag vilken dag som blir min sista arbetsdag, sa **Eva Sundström** till en av företagets karriärcoacher när hon fick veta att hennes avdelning skulle flytta till Dublin.
– Grattis! svarade coachen.
Knappt ett år senare promenerade Eva och hennes man **Anders Sundström** på Copacabana bland soldyrkare och surfare. De snabba morgonpromenaderna hemma i skogen i Täby hade blivit utbytta mot flanerande på Rio de Janeiros kända sandstrand. Erbjudandet om ett års avgångsvederlag från

läkemedelföretaget där Eva jobbade blev triggern som fick paret att förvandla drömmen om en långresa till verklighet.
Eva och Anders hade tidigare en vardag med fulltecknade almanackor, ständiga bilköer och mycket stress. På jobbet var det långa möten och powerpointpresentationer i det oändliga. Båda jobbade över och hade över huvud taget inga normala arbetstider. På fritiden spelade de golf och sportade mycket. Eva var modemedveten och shoppade en hel del. Hon ägnade dessutom

gärna mycket tid åt att laga god mat. De hade ett socialt liv och träffade ofta barnen, bekanta och vänner. Vid flera tillfällen hade de rest i Europa, Asien och till USA.
– Vi har alltid prioriterat resandet, säger Anders. Vi har inte något stort hus, utan har bott i radhus sedan 1988. Inte heller har vi haft några dyra bilar. En längre resa var redan på planeringsstadiet.
Från köksbordet där vi sitter och fikar pekar Anders ut genom fönstret. Ur ett ekonomiskt perspektiv menar han att de lika gär-

na skulle ha kunnat bygga ett nytt burspråk eller köpt en segelbåt, men att de har valt upplevelser.
Eva är nu 51 och Anders 47. Att Eva skulle fylla 50 i december 2005 bidrog till beslutet om långresan, men det var också andra faktorer som gjorde att de till slut bestämde sig.
– Det hände mycket runt oss vid den tiden, säger Eva allvarligt. Mina föräldrar hade gått bort för tidigt och vi hade förlorat vänner i tsunamin. Känslan av att man bara lever en gång blev väldigt påtaglig. Och nu

plötsligt fanns den ekonomiska möjligheten att ge sig i väg.
Anders var väl påläst när det gällde regelverket för tjänstledighet. Han ansökte om ett års ledighet för att studera spanska. På plats. I Sydamerika. Efter 20 år som försäljare på samma företag blev det blandade reaktioner.
– Det var inte så populärt, säger Anders och ler, men jag fick

svårt att fatta beslutet. Alla har vi 48 skäl till varför det inte går att resa en längre period. Om man ger sig av och efter ett år tittar tillbaka på de där 48 skälen ser man att de flesta är praktiska hinder som lätt kan övervinnas.
Eva håller med:
– Jag har inget emot förändringar i sig. Det jag tyckte var problematiskt var huset. Vad ska

”Det mest fascinerande resmålet var Papua Nya Guinea”

min ledighet godkänd. Jag ville gärna göra något medan jag har den fysiska förmågan till det. Om man ska ut på långa flygresor är det bra att vara pigg och alert och kanske inte vänta tills man blir pensionär. Men det är

vi göra med det? Det kändes som en lättnad när vi till sist bestämde oss för att hyra ut.
– Jag tror att det som tar längst tid är den mentala processen, att våga tänka tanken att man ska göra något annat, säger Anders

fundersamt. Man har så mycket rutiner och trygghet som man inte tänker på. För Evas del kom det en del negativa kommentarer från omgivningen när det gällde chanserna på arbetsmarknaden för kvinnor 50+.
– Men jag tänkte att jag kan ta vilket jobb som helst. Det är inte så noga.
För att resan skulle bli så bra som möjligt satte Eva och Anders upp en gemensam målbild om vad de ville göra. De bestämde sig även för att skriva resedagbok på nätet under hela resan. I början skrev de bara för vännerna, men sedan visade det sig att helt främmande människor var inne och läste deras blogg.
– Skrivandet blev ett sätt att leva och en del av resan, säger Eva. Texterna har vi skrivit båda två, och trots att många försökt lista ut vem som har skrivit vad,

har de inte lyckats. Dessutom bokförde jag all ekonomi i en speciell bok och skrev ner exakt namn på alla restauranger och hotell vi varit på.
Eva tror att hon har resandet i blodet. Hon flyttade mycket som

Resrutt:

20 september 2005: Avresa till Sydamerika; Brasilien, Argentina, Chile, Ecuador och Galapagosöarna, Peru. **Januari 2006:** Nya Zeeland. **Mars:** Fiji. **Maj:** Australien. **Juni:** Papua Nya Guinea. **Juli:** Sydostasien; Singapore, Malaysia, Thailand, Vietnam, Kambodja. **September:** Hemfärd via Khao Lak, Kuala Lumpur, Singapore och London. **20 september 2006:** Hemma igen! **Oktober 2006:** En bonus-tripp till Bourgogne i Frankrike för att plocka vindruvor.

Argentina, Zoo Luján.

liten och bodde utomlands i omgångar. Nu är det upptäckten av det nya och äventyret som lockar.

Både hon och Anders är överens om att det mest fascinerande resmålet var Papua Nya Guinea. Anders pekar på en 20 centimeter hög figur i mörkt trä med krona, plymer och halsband som hänger på väggen bredvid köksfönstret. Sedan klickar han fram en bild på datorn. Fyra män i fantastiska gulorangea plymer fyller ut skärmen.

– Det var helt otroligt när vi landade i staden Tari i Southern Highlands, säger Eva. Vi trodde

”Vi har fått ett helt annat behov av att hjälpa andra”

att den skulle bestå av en landningsbana och några affärer, men när vi kom stod det ett hav av människor utanför staketet på flygplatsen, säkert 4000 personer i färgglada kläder. När de kom ut från flygplatsen och möttes av hela folkmassan bestämde de sig för att bara le mot människorna. Eva berättar att hon aldrig fått så många fantastiska leenden tillbaka.

På Papua Nya Guinea hade de hela tiden en guide med sig när de reste inne i högländet. Där finns det minst 800 stammar som talar lika många språk. Inne i städerna pratar de emellertid engelska. Olikheten mellan kvinnor och män är mycket markant på landsbygden.

– Det var kvinnorna som slet, säger Eva med en beklagande

Eva & Anders Sundström

Ålder: 51 respektive 47. **Bor:** I radhus i Täby. **Familj:** Två döttrar, 25 och 30. **Gör:** Ekonom på läkemedelsföretag respektive försäljare på dataföretag. **På fritiden:** Dyka, springa, spela golf, vandra, kultur. **Motto:** Man lever bara en gång.

min. Männen jagade och hade hand om elden. Kvinnorna bodde för sig tillsammans med grisarna, eftersom den allmänna tron var att kvinnorna var orena. De små pojkarna togs ifrån mammorna när de var fyra år och bodde sedan tillsammans med männen. Eftersom kvinnorna arbetade på dagarna tog de äldre systerarna hand om småsyskonen.

I och med att Eva var en vit kvinna trodde invånarna inte att hon förde med sig några onda andar. Därför hade hon tillåtelse att besöka männens hus.

För Anders del var det inga problem att tala med kvinnorna i landet. Både han och Eva diskuterade skolor, hälsa och hygien med invånarna. Det är främst inom dessa områden som landet har problem.

Anders försökte också berätta

flög till och med i väg för att träffa dem på Fiji, vilket de verkligen tyckte var kul.

– På Fiji fann vi paradiset, säger Eva entusiastiskt. Framför allt var Dolphin Bay Divers helt underbart. Det ligger i norra delen av Fiji och där finns bara två bungalows och några tält. Personalen bodde också där och lagade fantastisk mat till oss.

Både Eva och Anders älskar att dyka. På Fiji gick de upp klockan sju och åkte ut med båt tillsammans med en guide. Sedan gjorde de två dyk på ungefär 50 minuter var.

I havet utanför Fiji fanns en otrolig mängd färgglada fiskar. Favoritfisken var blue ribbon eel. Men för Eva, Anders och deras vänner lockade också annat på ön. – Ibland sprang vi längs stranden, säger Eva. Eller bara låg i hängmattan och läste.

Hon ser drömmande ut. Det är som om tiden i radhuset i Täby stannar upp för en sekund.

– Mycket har förändrats efter den här resan, säger Eva funderingsamt. Jag skulle till exempel aldrig kunna gå in i väggen nu. Även om jag jobbar med redovisning igen, fast nu som konsult och fyra dagar i vecka i stället för heltid, tänker jag ofta att ett jobb bara är ett jobb.

Anders nickar medhållande.

– Man kan jobba hårt och gå in för det, säger han. Jag tycker om att fokusera på det jag gör. Men det är viktigt att vara i balans. En människa i balans presterar bättre.

De arbetar också med sitt eget resebolag Sundström Travel. De registrerade firman för tio år sedan och har tidigare ordnat några mindre resor för sina närmaste. Nu kommer de att ägna mer tid åt firman.

Även andra saker har blivit anorlunda efter resan. När de kom hem första gången efter ett år utomlands var det som om alla rutiner var bortblåsta. Eva berättar

att de hade glömt larmkoden för att komma in i huset så grannarna fick hjälpa dem.

– Sedan hämtade vi tidningen och läste stora, svarta rubriker om att någon inte betalat tevelicensen och haft svart barnflicka, minns Anders. Det stod också något om att Idol-Pelle hade stukat foten. Det kändes väldigt konstigt att läsa efter att sett resterna efter Pol Pot-regimen och varit i Khao Lak.

Ytterligare en förändring är att Eva och Anders har börjat skänka bort mycket av sina saker. Sakerna som de förvarat under tiden utomlands gav de bort först. Sedan rensade de ut sina garderobers och sände kläderna till Papua Nya Guinea. Pengar har de skickat till bland annat en skola i Peru och till barn som skadats av minor i Kambodja.

– Vi har fått ett helt annat behov av att hjälpa andra, säger Eva.

Över huvud taget tycker Eva och Anders att de lever mer i nuet efter resan. I stället för att vara med på allt, spenderar de tiden på att träffa sina riktiga vänner.

Hur har omgivningen reagerat sedan ni kommit tillbaka?

– De flesta har uttryckt en väldig respekt för vårt beslut och mod, säger Anders.

Eva poängterar att den stora skillnaden är att det inte längre finns något stopp. Att det känns som om allt är möjligt.

– Framför allt har vi lärt oss att våga släppa taget, säger hon. ♦

Eva & Anders jorden runt-planering:

- ♦ Ha god framförhållning.
- ♦ Sök tjänstledigt minst 6 månader innan resan.
- ♦ Läs på om de olika resmålen.
- ♦ Boka bara en del av resan i förväg, resten på plats.
- ♦ Hyr ut/sälj bostaden.
- ♦ Ta sprutor.
- ♦ Ordna med banken.
- ♦ Låt någon deklarerat för dig.
- ♦ Säg upp prenumerationer.
- ♦ Avveckla dig själv!